

Před Ježíše se v dnešním úryvku evangelia postavili ti nejzbožnější ze zbožných, nábožensky nejhorlivější z horlivých, farizeové. Jeden z nich byl zákoníkem. Kdo to byl zákoník? Byl to člověk, kterého bychom mohli přirovnat k ostřílenému právníkovi, nebo soudci. Zákoník byl člověk studovaný a znalý Mojžíšova zákona, uznávaný jinými, který dovršil věku 40 let. Tento člověk byl do svého úřadu uveden zvláštním obřadem a užíval potom titulu- mistr, rabi.

Když onen zákoník oslovil Ježíše slovem mistře, rabi, jistě to nebylo uznání Ježíšovy odbornosti, ale titulu použil asi tak, jako kdyby lékař oslovoval nějakého šarlatána: „Tak co pane doktore, co mi radíte?“

Otázka, kterou zákoník Ježíšovi položil, byla záludná. Které přikázání Zákona je nejdůležitější? Zákon, který měl na mysli zákoník, se nachází v prvních pěti knihách Mojžíšových, zvaných Tóra. A nejenom to. Mojžíšův zákon byl vykládán mnoha různými nebiblickými podáními kněží a později rabinů. Nešlo jenom o Desatero, ale o dalších 613 Mojžíšových příkazů. Část jsme slyšeli v 1. čtení. Kdo se v tom měl vyznat? Snahou rabinů bylo, shrnout všechny příkazy a ustanovení do pár obecných vět. Přesto se však lpělo na plnění všech.

Ježíš odpověděl nejen jako znalec litery zákona, ale především jako znalec ducha zákona. Oповěděl také jako dobrý pedagog, protože navázal na to, co bylo známé široké vrstvě lidu. Cítoval vyznání víry Izraele. To se židé dodnes modlí 2x denně a celý text zní takto:

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány (Dt 6,4-9).

Jako druhý citát si Ježíš vzal text, který pojednává o řádu každodenního života:

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: "Mluv k celé pospolitosti Izraelců a řekni jim: Bud'te svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý..... budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin (Lv 19,1-2,18).

Jaká byla reakce farizeů? Zdali žasli, nebo se ještě více zatvrdili? Nevíme. Věnujme se nyní tomu, co vyplývá z Ježíšovy odpovědi: Jádrem všech přikázání je láska k Bohu. Bez ní se stává náboženství neradostným plněním povinností, které jsou jen na obtíž a nejednou se neví, co s nimi. „Vždyť je přece tolik důležitějších věcí,“ nejednou říkáme, nebo cítíme v opojení životem bez aktuální přítomnosti víry doprovázené láskou k Bohu.

Láska potom není jenom cit a nebo množstvím pobožných vzdechů směrem k nebi. Je to náš postoj, nasměrování života. V našem životě dává do pohybu náš rozum, naše touhy, naše plány a naše síly a zaměřuje je nejdříve k Bohu. Teprve potom má místo vše ostatní.

Láska má jednu výhodu. Aby byla, musí být něčím probuzena. Mladí lidé vzplanou citem zamilovanosti, který může přejít v lásku. Láska rodičů vůči dětem vzplane, když hledí na malého bezbranného tvorečka, který k nim vztahuje naprosto důvěřivě své ruce. Láska člověka k Bohu vzplane, když se Bůh dotkne nějakým způsobem našeho života. Zde můžeme oživit svou paměť a zapátrat po té první lásce, která předcházela tu naši. Celé Písmo svaté je v podstatě vyprávěním a oživováním paměti, co Bůh učinil pro člověka. Můžeme v tomto týdnu přemýšlet a někde si zaznamenat, kdy a jak se Bůh dotkl našeho života a vzbudil naši pozornost, když jsme mu uvěřili a zamilovali si ho.

pro děti:

Víte, jaké je nekrásnější slovo mezi lidmi (láska). A nejenom slovo, ale také to, co se za tím slovem skrývá.

I vy, malé děti ví, co je to láska. Poznali jste ji už od rodičů. Starají se o vás, vychovávají vás. Můžete říct jak se o vás starají? Říkáme, že nás mají rádi.

Bez lásky by nám bylo smutno a na světě by bylo moc smutně. Proto nás Bůh učí milovat a dokonce nám přikazuje, abychom milovali, měli rádi. Nejdříve nám o lásce vypráví, to, když v kostele posloucháme, co se čte z Písma svatého, kde jsou rady, jak máme správně mít rádi. Potom nás v lásce posílí, to když samotného Boha, který miluje nejvíc ze všech, můžeme přijímat ve svatém přijímání, nebo se s ním setkáme v modlitbě. A nakonec, když končí mše svatá, tak nás pošle, abychom také my milovali, to je náš úkol na celý život.